

# Manzumem

– GürhanGürses · 16 Mayıs 2017

bir gün tuttum şifa içindeki o yâri de  
sordum aleni aleni ondaki yerimi  
sen böyle mesutken, şen kahkaha içindeyken  
ben sensiz tarumar bir haldeyim, viranım, yalanım  
ne diyeceksin bu hali pür melalime  
baktı gözlerimin ortasına şunu söyledi,  
bakma bana öyle bahtiyarmışım gibi  
içimi görseydin bahtiyarlığımın köklerinin  
hüzün olduğunu göreceksin ve bu hüznün nasıl da  
bahtiyarlık libasıyla ömrümü sardığına  
şahit olacaksın, yazdıklarım bu yüzden  
ağır hüzün yüklüdür, acı güdümlüdür  
ve rabbim beni, içi şen olup dışı hüzün dolu olanlardan değil  
dışı şen olup içi zehrolanlardan eylesin  
kolay lokma olmadığını gösterdi bu cevabıyla  
maça gol yiyerek başlayan takım psikolojisindeydim  
sendeki yüz ölçümün nedir? diye sordum ona  
baktı gözlerime ve şunu söyledi  
sen ben de hudutsuzsun. diye  
insan sevdi mi sınır mı kalır sevdiğinde  
sevdi mi sahiden sinir mi kalır, sır mı kalır  
bir başkasıymışım gibi sormaya başladım  
yarasına dedim dokunmadın mı hiç, merhem olmadın mı?  
ne yarası dedi, ben onun bahtının karasına düştüm düşeli  
işlerim rast gitmedi ama bunu ona hiç söylemedim  
ona gelecek olan her türlü musibet bana gelsin diye  
bu yüzdendir iki büklüm olmuşluğum  
cansızlığım, kansızlığın, solgunluğum bundandır  
peki, şifa niyetine öpmedin mi onu hiç?  
asla öpmedim dedi,  
çünkü öpseydim onu dudağından çekerdim ruhunu  
bir ömür sevmeye adanmışken kendimi ona  
bir öpüşe kurban edemezdim onu  
yarasını dedim, deşmedin mi şimdi sen böyle yaparak  
ve kaşlarının karasını, gözlerinin kahvesini seyretmedin mi hiç uzun uzun?

ona uzun bakacak kadar zalim değilim  
bir buz kütesini güneşin önüne koymak gibi bir şeydir  
bana söylediğin, eriyip bitmesine gönlüm razı olmadı karşımda  
sen sevdin mi onu sahiden?  
ılgıt ılgıt sevdim, ışıl ışıl sevdim, pırıl pırıl sevdim ama ona kıyamadım  
sevdam o denli büyüktü ki dağa yüklesem dağ yıkılırdı  
göğe saklasam gök çökerdi, yere defnetsem yer patlardı  
kalkıp da onun bir yumruk büyüklüğündeki  
kalbine mi koyacaktım aşkı, yok olmasına katlanamazdım  
ikiniz de bu denli sevdiğinizize göre bunca ayrılığa ne lüzum var  
birimiz gece birimiz gündüz; birimizin bittiği yerde diğeri başlıyor  
bu yüzden bu sevda bitmez ve vuslatımız da olmaz  
o sevdi mi seni?  
beklemediği yerden sordum ve ummadığı yerden vurdum  
durdu o an, konuşmasına gerek yoktu  
bir damla aslında bu aşkın seyrini  
onun gözlerinden dökülerek ifade ediyordu  
iri bir damla birikti gözlerinde, gözlerinden kirpiklerine asıldı  
kirpikleri taşıyamadı damlayı ve kirpikleri kırıldı,  
damla oradan süzülüp yanağına düştü,  
yanağından da süzülüp dudaklarına değdi ve vuslat gerçekleşti  
çok sevdi, dedi duyabileceğim kadar, hem de çok  
yâri kaybetmemek için ağlamayı ayıp sayan bir adamdı o  
bir gün öyle ağladı ki gören gök deliniyor sandı  
oysa bir yürek yırtılıyordu bez parçası gibi  
bir adam ağlıyordu ama herkes şemsiyesini almıştı yanına  
bir kadın adamın gözlerine bakıyordu, şemsiyesi yoktu  
herkes göğe bakıyordu, şemsiyeleri ellerindeydi herkesin